

2, 13, 14
7/10/93

Hugh Selwin Mauberley (Life and Contacts)

Ezra POUND

(Traducció d'Alfred CAROL)

Hugh Selwin Mauberley
(Vida i Contactes)

"*Vocat aestus in umbram*"
- NEMESIANUS, *Ec. IV*

E.P. Ode pour l'élection de son Sépulcre

Durant tres anys, a destò amb el seu temps,
Va maldar per a ressuscitar l'art mort
De la poesia; per a mantenir "el sublim"
En el seu sentit antic. Mal començament -

No, conscient sobretot d'haver nascut
En un país mig salvatge, caducat;
Encaparrat en treure lliris dels glans;
Capaneus, truita de fals esquer;

Ἰδμεν γὰρ τοὶ πάνθ, ὅσ ἐνὶ Τροίῃ
Copsat per l'orella destapada;
Deixant-li els penyals poc buf de vent
Les mars inconstants el van retenir, aquell any.

Sa vertadera Penelope fou Flaubert,
Va pescar per illes obstinades;
Es fixà en l'elegància de la cofa de Circe
Més que en divises de rellotges solars ("*tempus fugit*").

Insensible als "nous esdeveniments,"
Va caure de les memòries a *l'an trentiesme*
De son eage, el cas, no afegeix
A la diadema de les Muses cap element.

II

L'època demanava una imatge
De la seva accelerada ganyota,
Alguna cosa per al modern estatge
No, de cap manera, gràcia Àtica,

No, no pas, els somiejos obscurs
De la mirada interior;
Enganys millors
Que'ls clàssics en paràfrasi!

"L'època demanava" sobretot un motllo de guix,
Fet a cuita corrents,
Un cinema en prosa, no, no certament, alabastre
Ni l'escultura de la rima.

III

El rosa-te te madur, etc.
Suplanta la musselina de Cos,
La pianola "reemplaça"
el barbitos de Saphos.

Crist segueix Dionysos,
Fàl·lic i ambrosiac
Propicià maceracions;
Caliban expulsa Ariel.

Tot flueix,
Diu el savi Heràclit;
Però una fatxenda barata
Sobreviurà els nostres temps.

Fins la bellesa cristiana
Se'n va - darrera Samotracia;
Ara veiem το καλον
Decretada pel mercat.

La carn del faune no'ns va,
Ni la visió del Sant.
Combreguem amb la premsa;
Dret de vot en lloc de circumcisió.

Tots els homes, segons llei, són iguals.
Alliberats de Pisistratus,
Escollim un murri o un eunuc
per a governar-nos.

O resplendent Apol·lo,
τιν ανδρα, τιν ηρωα, τινα θεον,

A quin deu, quin home, quin heroi
li haig de posar la corona de llauna!

IV

Si més no aquests han lluitat,
i alguns creient,
                        pro domo, si més no...
Uns armant-se depressa,
Uns per l'aventura,
Uns per por de la feblesa,
uns pel *què diran?*,
Uns pel gust del carnatge, imaginat,
adonant-se més tard...
Uns per por, trobant-li gust al carnatge;

En van morir alguns, pro patria,
                        no pas "dulce" no pas "et decor"....
caminaren ull pregó per l'infern
creient les mentides dels vells, llavors deixant de creure
tornaren a casa, a casa a un engany,
a casa a moltes decepcions,
a casa a vells enganys i nova infàmia;
usura envellida i grassa amb els anys
i estafadors als càrrecs públics.

Gosadia mai vista abans, malversació mai vista.
sang jove i sang valuosa,
belles galtes i cossos esvelts;

fermesa com no s'havia vist mai
evidència com no s'havia vist mai,
desil.lusions com no s'havien vist en els temps antics.
histèries, confessions de trinxera,
riure, badant de ventres morts.

V

En moriren una miríada,
I dels millors, d'entre ells,
Per una vella puta esdentegada,
Per una civilització fotuda,

Encant, somriure de boques fresques,
Ulls vius passats sota la parpella de la terra,

Per dues grosses d'estàtues rompudes,
Per un pocs llibres fets mal bé.

Yeux Glauques

Gladstone encara era respectat,
Quan John Ruskin produí
"King's Treasuries"; Swinburne
I Rossetti encara bescantats.

El fètid Buchanan aixecà la veu
Quan aquell cap de faune d'ella
Es tornà un entreteniment per a
Pintors i adulteradors.

Els dibuixos de Burne-Jones
N'han preservat els ulls;
Encara avui, a la Tate, porten
Cophetua a embalar-se;

Fina com l'aigua de deu,
La mirada absent.
El Rubayat Anglès era mort-nat
En aquell temps.

La fina, clara mirada, encara
Llampuga com la d'un faune del rostre mig
desfet,
Interrogant i passiva. . . .
"Ah, el cas de la pobre Jenny". . .

Esgarrifada qu'el món
No se sorprèn
Dels adulteris del seu darrer
Maqueró.

"Siena mi fé; disfecemi Maremma"

Entre fetus en formol i botelles d'ossos,
Dedicat a perfeccionar el catàleg,

Vaig trobar el darrer hereu de les
Famílies senatorials de Strasburg, Monsieur Verog.

Durant dues hores parlà de Gallifet;
De Dowson; del Rhymers' Club;
M'explicà com morí Johnson (Lionel)
En caure d'un tamboret alt en un Pub. . .

Però no es va trobar cap traça d'alcohol
A l'autòpsia, feta en privat -
Teixits preservats - la ment pura
S'elevà vers Newman quan el whiskey l'escalfà.

Dowson trobava les meuques més barates qu'els hotels;
Headlam per a guia moral; Image imparcialment imbuït
Amb passions per Bachus, Tepsicore i l'Església
Així parlà l'autor de "Dorian Mood,"

M. Verog, desfasat de la dècada,
A part dels seus contemporanis,
Menystingut pels joves,
Per culpa d'aquestes fantasies.

Brennbaum

Els ulls nets com el cel,
La cara rodona de nen
Encarcament de les botines al coll
Sense distendre's mai en la gràcia;

Les feixugues memòries de Horeb, el Sinai i els quaranta anys,
Només es notaven quan la llum del dia queia
Al nivell just de la cara
De Brennbaum "L'impecable."

Mr Nixon

En el daurat cremós de la cabina del seu iot de vapor
Mr. Nixon m'aconsellà amablement, d'avançar amb els mínims
perills de retard. "Consideri
"Atentament fer de crític.

"Jo era tan pobre com vostè;
"Al començament obtenia, per suposat,
"Una avançada sobre els royalties, cinquanta de primer," digué Mr. Nixon,
"Faci com jo, i encarreguis d'una columna,
"Fins i tot si treballa de franc

"Ensaboni els crítics, de cinquanta a tres cents
"Vaig pujar en divuit mesos;
"L'os més dur de rosegar
"Fou el Dr. Dundas.

"Mai no he parlat de ningú si no és amb l'idea
"De vendre els meus llibres.
"Es un bon consell, si be la literatura
"No dona cap sinecura.

"I ningú reconeix, a cop d'ull, una obra mestre.
"I deixi corre els versos, jove,
"No en traurà res."

.....
Igualment un amic de Bloughram m'aconsellà un cop:
No piqui contra les punxes,
Accepti opinions. Els "norantes" varen provar el seu joc
I s'hi quedaren, no en traurà res.

X

Sota la teulada que s'enfonsa
L'estilista ha cercat soplug,
sense paga, desconsiderat,
al menys del mundà batibull

La natura el rep;
Amb una amant plàcida i poc educada
Exerceix els seus talents
I el sol comparteix el seu mal.

El refugi contra sofisticacions i competicions
Goteja a través del sostre de palla;
Ell fa una cuina excel.lent;
El pany de la porta balla.

XI

"Conservatrix of Milésien"
Hàbits mentals i de sensibilitat,

Pot ser. Però a Ealing
al lloc amb més empleats de banca?

No, "Milésian" és una exageració
No li ha quedat cap instint
Més antic que els que la seva àvia
Li recomanava per a la seva posició.

XII

"Daphne amb les cuixes dins de l'escorça
Estén cap a mi les seves mans fullades," -
Subjectivament. A la saleta atapeïda de satí
Espero les ordres de Lady Valentine,

Sabent que el meu jec no ha sigut mai
De l'estil precís
Per a estimular-li
Una passió durable;

Dubtós, d'alguna manera, del valor
Dels compliments dels elegants
Als esforços literaris,
Però mai de la vocació de Lady Valentine:

Poesia, el confí de les seves idees,
El cantell, imprecís, tan sols una manera de mesclar-se
Amb altres estrats
On el més baix i el més alt es toquen;

Un ganxo per a captar l'atenció de Lady Jane,
Una modulació cap el teatre,
També, en cas de revolució,
Un possible amic i consolador.

.....
Porteu, d'altra banda, l'esperit
"Que les millors cultures nodrien"
A Fleet St. on
El Dr. Johnson floreixia;

Al costat d'aquest carrer major
La venda de mitjons ja
Fa temps que ha desbancat el cultiu
De roses de Pieria.

Envoi (1919)

*Vés, llibre ximple de naixement,
Digues-li a la que em cantà una vegada aquella cançó de Lawes:
Si haguessis cantat mai
Com has conegut tot el món,
Llavors hi hauria en tu motius per a condonar
Fins les faltes que tan feixugues em pesen,
I proporcionar durada a la seva fama.*

*Digues-li a la que escampa
Tals tresors per l'aire,
Preocupant-se només de què la seva gràcia doni
Vida al moment,
Que els demano de viure
Com ho farien les roses, sobre un llit d'ambre màgic,
Roig repujat amb taronja i tot fet
Una substància i un color
Desafiant el temps.*

*Digues-li a la que va
Amb la cançó als llavis
Però no la canta amb veu alta, ni sap
Qui la va fer, qu'alguna altra boca,
Pot ser tan airosa com la d'ella,
Pot, en edats novelles, guanyar-li admiradors,
Quan les nostres dues pols es posin amb la de Waller,
Garbellada darrera garbellada cap a l'oblit,
Fins que el canvi hagi desfet
Totes les coses llevat de la sola Bellesa.*

Mauberley

1920

"Vacuos exercet aera morsus"

I

Deixà "l'eau-forte
Par Jaquemart"

Pel cap sever
De Messalina:

"La seva verdadera Penelope
Fou Flaubert,"
I la seva eina
La del gravador.

Fermesa
No pas somriure ple
El seu art, només un art
De perfil;

Descolorit
Pier Francesca,
Pisanello fallant-li el talent
Per a forjar Acàia.

II

"Qu'est ce qu'ils savent de l'amour, et qu'est ce qu'ils peuvent en comprendre?"

S'ils ne comprennent pas la poésie, s'ils ne sentent pas la musique, qu'est ce qu'ils peuvent comprendre de cette passion en comparaison avec laquelle la rose est grossière et le parfum des violettes un tonnerre?"

- CAID ALI

Durant tres anys, diabolus de l'escala,
Begué ambrosia,
Tot passa, ANANGKE roman,
s'acabà, per últim, aquesta Arcàdia.

S'havia mogut entre aquesta fantasmagoria,
Entre les seves galàxies,
NUKTIS 'AGALMA

.....
A la deriva... a la deriva precipitat,
Demanant al temps de deslliurar-lo de...
Del seu esglai; de designar
L'orquídia trobada de poc . . .

Tenir la certesa... certesa....
(Entre flors aèries)... temps per arranjaments -
A la deriva vers
El destarotament final;

Incapaç en l'atonia subsegüent
De separar TO AGATHON de la palla

Fins que va torbar el seu sedàs. . .
Al capdavant, el seu sismògraf:

- Donat que és la seva "passió fonamental,"
Aquest neguit per palesar la relació
De la parpella i les galtes
Amb manifestacions verbals;

Presentar les sèries
De curiosos caps en medalló -

Havia dépassat, inconscient, mirada plena,
Els iris d'amples bandes
I l'escuma boticelliana implicada
En llur diastasis;

L'anestèsia dels quals, copsada un any més tard,
I sospesada, revelaren la gran emoció,
(Orquídia), manament
D'Eros, en retrospectiva.

Boques mossegant l'aire buit,
Els cans de pedra immòbils,
Agafats en metamorfosi, li van
Quedar com epílegs.

"L'època Demanava"

VIDE POEM II. PAGE 1

Per a aquests tripijocs va resultar
ell més que ningú, inapte
Com els corsers torrats de
La Citerea per al mos.

La lluentor de la porcellana
No va portar cap noció de canvi
A la seva percepció
De la inconseqüència social.

Així, si el seu color
Es presentà a la seva mirada,
Tamisat com si
Fos a través d'un llustre perfecte

No feu aplicació immediata
D'això a la relació de l'estat
A l'individu, el més era més temperat
Perquè aquesta bellesa havia existit.

L'illa de coral, la sorra color de lleó
Irromperen en el somni de porcellana:
Pertorbació impetuosa
De la seva elucubració.

Assossegament, entre l'espetec neo-Nietzscheà
El seu sentit de les graduacions,
ben fora de lloc enmig
De la resistència a les exacerbacions corrents,

La invitació, la mera invitació a la percepció
El va portar gradualment a l'isolament
Que aquests escrits col.loquen
Potser, sota un més tolerant enteniment.

Per eliminació constant
L'univers manifest
Bastí una armadura
Contra la consternació flagrant,

Una ondulació Minòica
Vista, val a dir, enmig de circumstàncies ambrosiaques
El va enfortir contra
La descoratjadora doctrina de l'atzar,

I el seu desig de supervivència,
Fluix en les situacions més exigents,
Es tornà un *apatheia* Olímpic
En presència de percepcions escollides.

Un or pà·lid, en la trama esmentada,
Les palmes inesperades
Destruïnt, certament, el deler de l'artista,
El van deixar embadalit amb l'audició
Imaginària del fantasmal oneig de la mar,

Incapaç de la més mínima producció o composició,
Esmena, conservació de les "millors tradicions,"
Refinament del medi, eliminació de superfluitats,
Atracció augusta o concentració.

Res, en fi, sinó confessions sentimentals,
Manca de resposta a l'agressió humana,
Enmig de la precipitació, devessall
De mannà insubstancial,
Elevant el feble xiuxiueig
Del seu subjectiu hosannah.

Supremes afronts a
Les redundàncies humanes;

La manca d'estima als, diguem-ne, "els millors"
Menant-lo, com sabia molt bé,
A la seva exclusió
Final del món de les lletres.

IV

Moluccas escampades
Sense saber, dia a dia,
El vespre passat, al migdia següent;
L'aigua encalmada
A recer del Simun.

Fullam espès
Plàcid sota sols calents
Ribes colrades
Banyades pel cobalt dels oblits;

O en la broma matinal
El gris i el rosa
D'uns flamencs
Jurídics;

Desconnexió de la consciència
No res més que la sèrie
Llefardada
D'intermitències

Falua de viatges pel Pacífic,
La platja imprevista;
Llavors en un rem
Llegir:

"Jo fui
I no existeixo més,
Ací derivà
Un hedonista."

Médaillon

Luini de Porcellana!
El gran piano
Amolla una protesta
Profana amb la pura soprano.

El cap esvelt emergeix
Del vestit groc d'or
Com Anadyomene a la primera
Pagina de Reinach

Roig-mel, emmarcant la cara oval,
Canyissa de brins que sembla com si fossin
Trenats en el palau del Rei Minos
De metall, o d'ambre rebel;

La cara oval sota l'esmalt,
Brillant dins el traç suau que la delimita, quan,
Sota rajos de pocs watts,
Els ulls viren al topazi.

Traducció d'Alfred CAROL
Estiu 93